

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: „Az idő múlása”

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.01.16-2023.01.20.

A projekt tervezett indító élménye: Időjárás tábla megismerése, első körben beszélgetés arról mit jelent számukra az idő?

A projekt várható lezáró élménye: Évszak társasjáték készítése

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink, feladataink: Időérzék alakítása, évkör megismerése. Évszakok, hét napjai, napszakok sorrendjének felfedeztetése. Napszakok érzékeltetése cselekvéshez kapcsolással, óra segítségével. Tájékozódás az időben. Mozgásos játék örömeinek átélése. Zenei érdeklődés felkeltése, formálása. Közös munka örömeinek átélése.

A projekt során megvalósítandó feladataink: Időben való tájékozódás gyakorlása. Tanulják meg a napszakok, napok, hónapok, évszakok nevét, azok sorrendjét. Tudják mi az, ami elmúlt, ami még előttünk áll. Napszakok változásainak érzékeltetése az óra segítségével.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl: Tájékozódás időben. Ok-okozati összefüggések meglátásának fejlesztése, logikus gondolkodás fejlesztése.

Szókincs bővítés, kifejezőkészségük fejlesztése. Erkölcsi, akarat, tulajdonságaiknak, fantáziájuknak, érzelmi-értelmi készségek fejlesztése.

<p>Munka jellegű tevékenységek</p>	<ul style="list-style-type: none">• önellátás, önkiszolgálás, önálló öltözködés• segítség tekintetében: -kérés, -elfogadás, -nyújtás, megtapasztalása/megtapasztaltatása• csoport rendjének fenntartása, pakolás• tevékenységekhez szükséges átrendezésekben való részvétel• pihenéskor az ágyak szét-, és összerendezése• ágyneműk önálló fel-, és lehúzása• naposi feladatok ellátása• önállóan választott felelősi feladatok (öltöző, mosdó)• a reggelihez kitálalt kenyérszeletek önálló megkenésének gyakorlása• kés használatának megkezdése és helyes elsajátítása
---	--

<p>Játék</p> <p>Játék feltételeinek biztosítása</p> <p>(ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)</p>	<ul style="list-style-type: none">• Egy fa életének évszakonkénti eljátszása• Bekötött szemmel ketyegő óra megkeresése• Napok neveinek szótagszám szerinti leugrálása• Napszakokhoz kapcsolódó tevékenységek eljátszása• A lakás zajai- mikor hallod?
--	--

Külső világ tevékeny megismerése

- Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek
- matematikai tapasztalatok, matematikai játékok

Évkör ábráinak közös értelmezése: évszakok, hónapok, a hét napjai, napszakok, óra.

Évszakai társasjáték készítése

Beszélgetés az otthoni és az óvodai napirendről.
Beszélgetés arról, ki mikor született, melyik évszakban.

Évszakok, hét napjai, napszakok képeinek időrendi sorba rendezése.

Évszakok, hét napjai számlálása-

Tájékozódás az időben: ma, holnap, holnapután, tegnap, tegnapelőtt

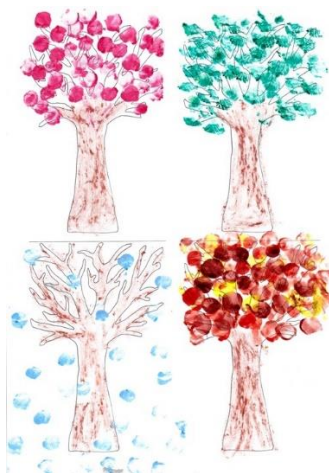
Verselés, mesélés

- anyanyelvi játékok
- beszélgető kör
- drámajátékok

- **Mese:**
- Fésűs Éva: Jó éjt, bocsok!
- Zelk Zoltán: Négy vándor
- Zelk Zoltán: Hét nap
- **Vers:** Csanádi Imre: Hónapsoroló
- Fehér Ferenc: hétfőtől vasárnapig

**Rajzolás,
festés,
mintázás,
kézimunka**

Évszak fa festése:

Évszak fa barkácsolása wc papír gurigából:

Mozgás
(a mindennapos
testmozgás játéka,
feladatai)

- Járó, futó gyakorlatok
- Labdás gyakorlatok: egy kézzel pattogtatás, két kézzel pattogtatás, dobás egymásnak.
- Játékok: Kelj fel Jancsi!
- Lassan, gyorsan járó óra.
- Ugróiskola a hét napjaival
- „Éjszaka van” zseblámpa fényének kergetés mászva

<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Dal: hétfő, kedd, szerda, csütörtök.... • Így ketyeg az óra... • Mondóka: Hétfőn egy szem makkot leltem.. • Jégen járó január • • Zenehallgatás: PONCHIELLI * AZ ÓRÁK TÁNCA: • https://www.youtube.com/watch?v=Arn03CUB9j8 	
--	--	--

MELLÉKLET:

Fésűs Éva: Jó éjt, bocskok!

- Jó éjt!

- Jó éjt, mackó mami!

A medvebarlang hálófülkéjében mackó néni minden este ezek után a szavak után borított ibolyalevelet a jánosbogár lámpára, hogy három bocsa hamarabb elaludjék.

Azok pedig minden áldott este ilyenkor kezdtek élni, mintha egész napi erejüket és virgoncságukat mostanra tartogatták volna.

Látszólag engedelmesen ráhúzták a mohapaplant a fél fülükre, de a másikat szabadon hagyták, hogy hallják, mikor lépi át mackó mami a hálóbarlang küszöbét.

Abban a pillanatban elkezdődött a huncutságok sorozata, hol így, hol amúgy, de a cél mindig ugyanaz volt: húzni az időt, hogy ne kelljen még aludni.

A hét minden napjának estéjére tartogattak valami csalafintaságot. Hétfőn Dörmi szólalt meg, mielőtt mackó mama átlépte volna a küszöböt:

- Én nem kaptam puszit!

- Már hogyan kaptál volna, kisfiam!

- De én egyel kevesebbet kaptam, mint Brumcsi! - És hozzátette szemrehányó tekintettel: - Megszámoltam!

Még a szája is legörbült.

Mackó mamának sürgősen igazságot, azaz hogy pótpuszit kellett osztania. De addigra már a másik két bocs is lerúgta a paplant és körülugrálta:

- Én is kérek még! Én is keveset kaptam! Én is!

Mire vége szakadt a nagy cuppogásnak, hízelkedésnek, kilencet kakukkolt az óra.

- Mélységes rengeteg! Még nem is mosogattam! - kiáltott fel mackó néni és szigorúan toppantott: - Ilyen aztán nem lesz többet!

Hát nem is lett, mert keddre más műsort eszeltek ki a bocskok.

- Pók van az ágyamban! - kiáltott fel Brumcsi másnap este, aminek az lett a következménye, hogy mind a három ágyat össze-vissza kellett túrni. A pókot természetesen nem találták, hiába bizonygatta Brumcsi, hogy nagy volt és fekete - de mire vége lett a hajcíhőnek, az óra tízet kakukkolt. - Jóságos mézesputtony!
- kapott a fejéhez mackó mama.

- Még ezután kell kimosnom a mackónadrágotokat!

Szerdán Dörmi kért vizet elalvás előtt. Egy negyed óra múlva Brumcsinak száradt ki a torka, valamivel később pedig Lomposka akart egy pohár harmatvízért elepedni.

Mackó mama háromszor hagyta félbe a vasalást, amire csak ilyenkor jutott ideje, mert napközben egy málnásban dolgozott. Egyedül nevelte a három bozontos bocskot, és sohasem volt szíve nemet mondani, ha valamit kértek. Azok pedig viháncoltak, kuncogtak, pompásan szórakoztak. Így ment heteken keresztül, míg egyszer furcsa dolog történt.

Azon az estén Lomposka lett volna soron a huncutságban, de elkésett a nyöszörgéssel, mert Mackó néni szokatlanul gyorsan köszönt el tőlük és ment ki az ajtón. Valami olyasmit dörmögött, hogy mindig fáradt, nem csoda, ha elszámolta magát a málnával. Most aztán kezdheti előlről az egészet...

Lomposkát megszidta két testvére, amiért ügyetlenkedett, de azután hamarosan készen volt a tervük.

- Szúnyogokat fogunk csapkodni! - jelentette ki diadalmasan Dörmi. - Erre majd bejön a mami a nagy partvissal, és az olyan mulatságos, hogy legalább tizenegyig fent maradhatunk.

El is kezdődött a csetepaté. Először csak a mancsukkal csapkodtak, de mackó mami nem jött be megkérdezni, hogy mi az.

Elő a papucsot! Elő a kispárnát! Elő a tegnapi újságot! Piff-puff! Dirr-durr!

Odakint néma csend.

Dörmi már visongatott.

Odakinn semmi nesz.

Brumi véletlenül nyakon csapta Lomposkát, mire az bőgni kezdett.

Erre már csak bejön mackó mami...

De nem jött.

A bocskok hirtelen elhallgattak. Valami furcsa volt a levegőben. Lábujjhegyen, egymás után osontak ki körülnézni.

A konyhában égett a jánosbogár lámpa, s ott állt a mosatlan edény nagy halomban. De hol lehet mackó mami?

Dolgavégezetlenül aludni ment volna?

Dehogysis ment szegény! Ott aludt el málnaszámolás közben az egyik barlangmélyedésben az asztalra borulva.

Dörmi odaszaladt, hogy felköltse, de Brumi hirtelen erélyesen visszahúzta: - Csitt!

Brumcsi eddig mindig csak egy bocsk volt, fára mászó, mézet torkoskodó, huncut kölyök, mint a két öccse, de most egyszerre úgy érezte, hogy ő okosabb. Okos és jó mackó kislány, akinek ilyen esetben ki kell találnia, hogy mi a teendő.

Lomposka ráásított:

- Ááá! Igazad van. Gyerünk mi is aludni!

- Nem addig, öcskös! Hiszen tizenegyig fent akartál maradni!

- Most már minek? - kérdezte Dörmi. - Mulatság úgysem lesz.

- Dehogynem! - emelte fel a hangját Brumcsi, de csak annyira, hogy mackó mamit fel ne ébressze. - Ezután jön csak az igazi mulatság!... No, mit néztek úgy rám? Hát olyan buták vagytok, hogy magatoktól ki sem találjátok, mire gondolok? ...A bocsok nem voltak buták.

Mackó mami csak hajnaltájt ébredt fel mély álmából, de akkor úgy meglepődött, hogy azt sem tudta mondani: "Mélységes rengeteg!"

A konyhában olyan rend és tisztaság volt, mint vasárnap délután. A nagy kosár málnán pedig egy cédulát talált: "Pontosan kilencszáztizenegy szem. Megszámoltuk."

A puszit és simogatást, amit a bocsok kaptak, nem számolta meg senki. De attól kezdve, ha mackó mami azt mondta este: "Jó éjt, bocsok!" - minden mackófül eltűnt a paplan alatt és olyan áldott csend lett, hogy még a betévedt esti pille szárnya zizzenését is meg lehetett hallani.

Zelk Zoltán: A hét nap

A világ végén is túl három lépéssel, de az is lehet, hogy négyel, volt egy rét. Ezen a réten toronymagas fűszálak nőttek, olyan selymes, puha fűszálak, hogy nem csoda, ha a Nap is ide tért éjszakai nyugovóra, itt aludtak nappal a Hold és a csillagok. Itt lakott a hét világ lusta is: Vasárnap, Hétfő, Kedd, Szerda, Csütörtök, Péntek, Szombat. Itt heverték a toronymagas fűben, még csak játszadozni se akartak a vidám csillagokkal, hiába hívták őket.

Ezért aztán egyik este a Nap magával hívta régi barátját, a Szelet. Elmondta neki, milyen hét világlustája koptatja itt a füvet. Ő már nem tud mit csinálni velük, talán a Szél kitalál valami okosat.

- Előbb alszom egyet - felelte a Szél -, mert kilenc hegyen, hatvanhat erdőn és kilencvenkilenc folyón repültem ma keresztül, s bizony elfáradtam egy kicsit. - Ezzel aztán betakaródzott a toronymagas fűbe, és elaludt.

Hajnalban a szél már talpon volt. egyenest a hét lusta felé tartott, s akkorát fújta az egyikre, Hétfőre, hogy az menten repülni kezdett. Repült, repült, meg sem tudott állni másnap hajnalig, akkor aztán holtra fáradtan visszarepült a rétre.

Nosza, rögtön körülfogták testvérei, és kérdezték, hol, merre járt, hol mit látott. Nem is győzték hallgatni, annyit beszélt Hétfő:

- Hej, ezt se hittem volna, kedves testvéreim, mi minden látnivaló van a

nagyvilágban! Tengerek, erdők, hegyek, városok, falvak! S menyi ember! Több, mit ahány fűszál van ezen a réten!

- Hát ezt már én is látni akarom! - kiáltotta Kedd, s azonnal nekiindult a világnak.

Alig várták a testvérei, hogy újból hajnal legyen, s visszajöjjön. Mikor aztán visszaérkezett, ő is olyan csodálatos dolgokról mesélt, hogy most már Szerda is rászánta magát az útra. Már éppen indulni akart, mikor Kedd utána kiáltott:

- Vigyél valamit az embereknek, mert folyton így sóhajtoztak felém: "Megint egy nap és nem hozott semmit ..."

Törte a fejét Szerda, hogy mit vigyen az embereknek, de nemsokára elhatározta, hogy visz nekik egy jó, kiadós esőt. Telerakta a batyuját kövér felhőkkel, s olyan eső szakadt másnap a földekre és a kertekre, hogy az emberek nem győztek hálálkodni, mert bizony már nagyon nagy szükség volt az esőre. Boldog is volt Szerda, s hazajövet el is hencegett testvéreinek, hogy minden ember őt dicsérte.

Csütörtök se hagyta magát. Ha ennyire szeretik az emberek az esőt, hát majd ő is visz nekik, de kétszer annyit, mint öccse, Szerda ...

Na hiszen lógott is az orra, mikor másnap hajnalban visszatért! Elpanaszolta, hogy minden ember szidta őt, hogy: "Brr, de csúf Csütörtök! Már megint esik az eső!"

- Hát akkor én napsugarat viszek - határozta el Péntek, s nem is bánta meg, mert országszerte így beszéltek az emberek: "De szép napsugaras idő van ma! ..."

Aztán Szombat, majd Vasárnap következett. S azóta is, mióta világ a világ, mindig szép sorjában útrakelnek a napok. Utána pedig kipihenik magukat, a toronymagas, selyempuha fűben.

Zelk Zoltán - Négy vándor

A világ végétől kilenc lépésnyire, de az is lehet, hogy tízre, volt egy hegy. A hegy mögött egy icipici patakocska folydogált, amiben mákszem nagyságú halak játszadoztak, s olyan kicsi békák ugráltak a partján, hogy csak a szél és a falevelek látták őket.

A hegy se volt valami óriási, a verebek gyalogláb másztak át rajta, s mikor a túlsó felére értek, még akkor is kedvük volt ugránozni. Nem lehetett nagyobb, mint egy jókora kavics. De igazi hegy volt, s igazi volt az a cérnaszálnyi ösvény is, ami a hegytől az erdőig vezetett. Ez az erdő már nem volt olyan kicsi, min t az ösvény, a hegy s a patak; akkora lehetett, mint mifelénk az erdők.

Vidám élet volt az erdőben, de legvidámabban négy testvér élt, akiknek az erdő

közepén volt a házuk. A négy testvér neve: Tavasz, Nyár, Ősz, Tél.

Azt elfelejtettem megmondani, hogy mindez a világ elején volt így, a világ elejétől is csak tíz évig és három napig. Mert tíz esztendő és három nap múltán a négy testvér összeveszett. Azt hiszem, azon veszték össze, hogy melyik madár tud nagyobbat ugrani: a veréb vagy a rigó? A Tavasz és a Nyár azt mondta, hogy a veréb, az Ősz és a Tél azt mondta, hogy a rigó. Hiába kérdezték a lepkéket, az ösvényt meg az icipici kis patakot, egyik sem tudta megmondani, melyiknek van igaza. Így történt aztán, hogy a Tavasz így szólott testvéreihez: - Ezen mi elveszekednék a világ végéig is. Én hát inkább elmegyek közületek. - Ezzel aztán el is indult, át a kis ösvényen, át a kavics nagyságú helyen és az icipici patakon, míg csak a világ közepéig nem ért. Beletellett vagy három hónap, amíg visszajött az erdőbe.

Akkor aztán eldicsekedett testvéreinek, hogy mennyire örültek neki az emberek. Mindenki azt mondta, hogy a Tavasz a legszebb a világon. Ezt bizony nem hagyta a Nyár. Ő is útra kelt, s ő is dicsekedve tért vissza:

- Én hozzám bizony úgy szóltak az emberek: "Te vagy a legjobb, te vagy a legkedvesebb! Te érlelted meg a búzáinkat, hogy lisztet őrölhessünk belőle, hogy kenyeret süthessünk a lisztből..."

"Hát ha így van, én is útra kelek" - gondolta az Ősz. S nem is gondolta kétszer, túl volt már az erdőn, hegyen patakon. Amikor visszatért, így szólt:

- Láttátok volna, hogy örültek nekem az emberek! Nem is csoda, mert teli tarisznyával mentem közéjük, vittem nekik szőlőt, diót, almát, körtét.

A Tél se hagyta magát, ő is útnak indult, szaladtak előtte a szelek, hogy hírül vigyék érkezését. Visszafelé is pajtásaival, a szelekkel jött, s álló nap arról mesélt, mennyire örültek a gyerekek a hónap és a jégnek, s mennyi ágat tördelt az erdőben, hogy legyen mivel fűteniük a szegényeknek.

Álló napig ezt mesélte, de már csak ketten hallgatták: a Nyár és az Ősz, mert a Tavasz közben újra útra kelt, s azóta is így vándorolnak, mióta világ a világ.

Csanádi Imre: Hónap-soroló

Új év, új év,
új esztendő!
Hány csemetéd van?
Tíz meg kettő!

Jégen járó január,
fagyot fújó február,
rügymozdító március,
április, füttyös, fiús,
május, május, virágdús,
kalászkonyító június,
kaszasuhintó július,
aranyat izzó augusztus,
szőlőszagú szeptember,
levélhullató október,
ködnevelő november,
deres, darás december

Fehér Ferenc: Jókedvű hét

Hétfőn és kedden
kacagó a kedvem.

Szerdán az álmok
színes szárnyán szállok.

Csütörtökön csókot
kap tőlem kacsótok.

Pénteken párom
palotába várom.

szombaton szépen
szundítok a széken,

Vidám a vasárnap
folyók, völgyek várnak!

Varró Dániel: Maszat- hegyi naptár

JANUÁR

Az óév, íme, por és hamu már,
elolvadt, mint a nyugati boszorka,
latyakba tapicskol a kis Január,
a cipőt meg a zoknit is összekoszolta.
Fehér ma a föld és sáros a láb,
maszatút barnállik utána a hóból.
Egy tejbegríz ez a téli világ,
s lábunk nyoma rajta sok kakaópor.

FEBRUÁR

Esők szaladnak piszkafa-lábon,
most tiszta az égbolt, most havazgat,
a hónapvégi maszkabálon
a tél beöltözik tavasznak.
Felébred a medve kócos orral,
szemében álmok zöld csipája,
kinéz a barlangból, és ó, jaj,
bajszát a napfény megcibálja.

MÁRCIUS

Az ember most egyre badarabb,
csipognak vígan a madarak,
pittyeg a mobil, hogy föltöltsék,
verseket írnak a költőcskék.
Nyilaznak vaksi kis ámorok,
a kisfiúk lelke háborog,
jön a sok anyuka, noszogat:
hord szépen széjjel a koszokat.

ÁPRILIS

Bolond idő, esős-napos tavasz,
kertben, gomblukban kis, színes virágok,
az Április egy szerelmes kamasz,
telisóhajtja széllel a világot.
Belülről úgy feszítik már a gondok,
hogy kikapcsolja nadrágján a gombot,
s könnyít magán ezüst sliccét kitérve:
ragyog az égen szépívű szivárvány.

MÁJUS

Jó süvegét emelintve a Május,
az orgonabajszú, aranyhasú mágus,
csiribí-csiribá, abrakadabra,
mennyi fagyit bírsz tömni magadba?
Körte, vanília, málna, ribizli,
mennyi ruhát tudol összefagyizni?
Mák, pisztácia, mandula, kókusz,
kend mind a trikódba, hókuszpókusz.

JÚNIUS

Gyors zápor után nadrágra, cipőre
autók kerekéről fröccsen a sár,
kiült a hűvös, koraesti időbe
a parkba az ősz, a tavasz meg a nyár.
És csattan a kártya: „Tavaszká, te osztasz!”
s míg zöld üvegekben aranylik a ser,
megy a betli, az ulti, a passz, a piros passz,
másnapra csak az marad ott, aki nyer.

JÚLIUS

Szállnak a gondok szerte, huss,
mint tűzből pattant, röpke szikrák,
szép, szőke lány a Július,
a büfé felé megy mezítláb.
A strand szemével követi,
s a lomb is lopva néz le rá most,
ahogy szájához emeli
a dundi, zsíros krumplilángost.

AUGUSZTUS

Mekkora a rumli a hajnali utcán!
Még lumpol az éj, a nyakunkba kacag.
Most túladsz végre sok hajdani cuccán,
kidobálja, mi limlom és ócska kacat.
Lepotyognak az égről a csillagok, ajjaj!
Látnád, ha kinyitnád most szemedet,
hogy narancssárga ruhát vesz a hajnal,
s felsöpri - nahát - az ezüst szemetet.

SZEPTEMBER

Szeptember úr egy nagy melák,
Augusztus inge szűk neki,
vehet fürdőt, ihat teát,
a nátha mégis szétveti,
orrát a gyűrött égbe fújja,
s a lombok zöldes piszkait
kis golyócskává összegyúrva
az őszi szélbe pöcköli.

OKTÓBER

Fognak a nappalok, nyúlnak az esték,
teli pöndörödő levelekkel a fák,
mintha kispriccelt volna a festék,
oly sokszínű lett ez az őszi világ.
És mintha a bőrön ecset kaparászna
arcunk kipirul, belekékül a szánk,
egy piktor az ősz, és nincs neki vászna,
színeket ken ezért maszatolva miránk.

NOVEMBER

Ablak tátong a rossz falon,
becsordogál az alkonyat,
neszeznek polcon, asztalon
kis, bolyhos orrú plüssnyulak,
November néni üldögél
a hintaszék alatta ring,
elmúlt az ősz, és itt a tél,
kötött mellényke kell megint.

DECEMBER

Hideg van, szél fúj, jégeső ver,
az ég egy párás, téli ablak,
December apó vállán fenyővel
az utcákon szuszogva caplat.
Verítéke homlokára dermed,
mielőtt még alácsorogna.
Egy bögre forralt borra gondol,
s szép, ausztrál karácsonyokra.

